

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Miranda Lee

A könyörtelen csábító

Sharon Kendrick

Álomherceg

Marion Lennox

Ki jön az én váramba?

Susan Mallery

És elkelt!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátadó vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Miranda Lee, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *The Italian's Ruthless Seduction* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Czárán Judit

© *Sharon Kendrick, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *Crowned for the Prince's Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Herczog Gábor

© *Marion Lennox, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *His Cinderella Heiress* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© *Harlequin Books S.A., 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2019*

Eredeti címe: *A Fool for Love* (Harlequin Internet Titles)

Magyarra fordította: Fekete Ádám

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 93. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-758-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft. 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Miranda Lee

A könyörtelen csábító

Agglegények klubja

1. FEJEZET

Tulajdonképpen örülnöm kellene, gondolta Sergio, mikor kilépett az elegáns zuhanykabinból, és megtörülközött egy pihepuha fürdőlepedőben. Hiszen milliárdos lett belőlem. Akárcsak a barátaimból.

Mi kell még a boldogsághoz? A *Wild over Wine* franchise-cég eladásából 4,6 milliárd bevételre tettek szert, ez igazán elég ok az öröme, nem? Ám ő sajnos nem érzett örömet, csak valami nagy-nagy ürességet.

Az út maga a cél. Lehet, hogy csak a régi bölcsesség bizonyosodott be újra. Az agglegények klubjának három tagja elérte a kitűzött célt, hogy a harmincötödik életévük betöltése előtt milliárdosok lesznek. Bár én csak éppenhogy, hiszen pont két hét múlva leszek harmincöt, gondolta Sergio.

Jól emlékezett a napra, mikor megalapította a klubot. Istenem, milyen fiatalok voltak még! Persze akkor, huszonhárom évesen érett férfiagnak képzeltek magukat. Vagy legalábbis sokkal érettebbnek és tudatosabbnak az évfolyamtársaiknál az oxfordi egyetemen.

Mindhárman fantasztikusan néztek ki, rendkívül magas IQ-val rendelkeztek, és roppant becsvágyóak voltak. Vagy legalábbis ő és Alex. Mert Jeremynek akkor már önálló jövedelme volt, és csak a buli kedvéért csatlakozott hozzájuk azon a bizonyos péntek estén, néhány hónappal azután, hogy megismerkedtek. Természetesen Jeremynél jöttek össze, hiszen az ő szobája jóval nagyobb volt, mint amin akkoriban ő és Alex osztoztak.

Sergio elmosolyodott, mikor eszébe jutott, mennyit ittak aznap este. Jeremynek kifogyhatatlan készletei voltak francia vörösborból, és rendszeren a pohár fenekére néztek. Aztán egy idő után ő bedobta a kérdést, hogy ki mit szeretne elérni az életben.

– Nos, én megnősülni biztos nem fogok – vágta rá Jeremy azonnal.

Jeremy Barker-Whittle régi bankárclád legifjabb sarja volt. Talán a nagy jólét volt az oka, talán más, de a családjában szinte minden házasság válással végződött. Nem csoda, hogy Jeremynek előítéletei voltak a házasság intézményével szemben.

– Ami azt illeti, nekem sincs nagy véleményem a házasságról – értett egyet vele Alex Katona, aki Ausztráliában nőtt fel, bevándorolt munkásszülők gyermekeként, és Rhodes-ösztöndíjjal tanult tovább, mivel sziporkázóan okos és tehetséges volt. – De időm sincs rá – tette hozzá –, mivel éjjel-nappal dolgozom. Ugyanis elhatároztam, hogy még a harmincötödik születésnapom előtt milliárdos leszek.

– Én is milliárdos akarok lenni – bölintott Sergio.

Bár tudta, hogy ő egy napon megörökli majd a Morelli-céget, a becsvágya arra sarkallta, hogy a saját erejéből vigye sokra. Különösen mivel a milánói székhelyű cég már messze nem volt olyan jövedelmező, mint korábban. Lehetségesnek tűnt, hogy mire az apja meghal, már meg is szűnik.

Márpedig ha saját karriert akar, abban a házasság őt is csak akadályozná.

Úgyhogy azon a napon ők hárman megalapították az agglegények klubját, és örök barátságot fogadtak egymásnak.

És most, tizenkét évvel később valóban még mindig a legjobb barátok. Amin az sem változtatott, hogy közben üzlettársak is lettek. És Sergio biztos volt benne, hogy ez életük végéig így marad.

A klubnak nem sok szabálya volt. Az első a meggazdagodásra vonatkozott, a második viszont úgy szólt, hogy az életet élvezni kell. Ami Sergio értelmezésében annyit jelentett, hogy minden nővel le kell feküdni, aki erre a legcsekélyebb hajlandóságot mutatja. Egyetemista korukban mindhárman nagy élvezettel hódoltak az utóbbi szabálynak, ám az államvizsga letétele után mind a hárman válogatosabbak lettek. Sergiót is kezdték inkább az olyan nők érdekelni, akiknek a fejében is volt valami, és akikkel beszélgetni is lehetett.

Alex a fiatal nőkre hajtott, mégpedig minél idősebb lett ő maga, annál fiatalabbakra.

– Ők nem tapadnak rá úgy az emberre, és kevésbé kritikusak – magyarázta egyszer Sergiónak.
– És nem akarnak mindjárt férjhez menni, ellentétben a korombeli nőkkel.

Ő ugyanis továbbra sem tudta elképzelni, hogy életre szóló kapcsolatra lépjen valakivel, pedig neki mind a szülei, mind a testvérei boldog házasságban éltek.

Jeremy pedig olyan jól érezte magát az ellenállhatatlan playboy szerepében, hogy soha meg sem fordult a fejében, hogy megszegje a megállapodásukat. Úgy váltogatta a nőit, ahogy más az ingét, amiben az is szerepet játszott, hogy egyetlen nő sem tudott ellenállni neki. Többnyire első látásra beleszerettek – ám az érzelmeik rendre viszonzatlanok maradtak. Jeremy összetört szíveket hagyott maga után, amerre csak járt. Sergiónak ez nem nagyon tetszett, és ezt egyszer közölte is Jeremyvel. Ám ő csak a vállát vonogatta, és azt állította, hogy nem tehet róla, neki ilyen a természete. Ez náluk genetikai adottság. Az apja is a harmadik feleségét nyűvi, az anyjának is volt már négy vagy öt férje, nem is tudja pontosan, hány.

Így aztán sem Alexnek, sem Jeremynek nem esett nehezebbé betartani a hármas számú szabályt: hogy a harmincötödik születésnapjuk előtt semmiképpen nem nőülnek meg.

Ami Sergiót illeti, ő tudta magáról, hogy egyszer majd meg szeretne házasodni. Végtére is egy olasz férfi számára a család szent dolog. Csak előtte meg akart gazdagodni.

Mostanra sikerült is neki. Pontosabban Jeremynek, Alexnek és neki. Úgyhogy a klubot hamarosan fel is oszlatják, ami persze nem jelenti azt, hogy a hármójuk barátsága is megszakad.

Persze biztos sokkal kevesebbet fogunk találkozni, gondolta Sergio kicsit szomorúan. Ő maga most Milánóba készült, hogy megmentse a családi vállalkozásukat. Az apja tavaly bekövetkezett halála óta ugyanis még tovább csökkent a cég forgalma.

Alex pedig már le is foglalta a repülőjegyét vissza Ausztráliába, ahol új kihívás várt rá: fel kell futtatni az ingatlancéget, amelyet nemrég alapított.

Csak Jeremy tervezte úgy, hogy Londonban marad, és itt vesz magának céget. Talán egy PR-ügynökséget. Egy biztos: bankot semmiképpen.

Sergio úgy tervezte, hogy aznap este beavatja a barátait a házassági terveibe. Elmondja nekik, hogy az agglegényklub napjai meg vannak számlálva.

Az én következő projektem ugyanis az lesz, hogy keresek magamnak egy csinos, okos nőt, és feleségül veszem, gondolta, miközben elhagyta a fürdőszobát. De hogyan is nézzen ki az a nő? Elgondolkodva megállt a gardrób szoba előtt, amely akkora volt, hogy még Jeremy is elsárgult az irigységtől, mikor a múltkor megmutatta neki.

Úgy döntött, hogy az aznap esti ünnepségre fekete nadrágot vesz fel. Miközben öltözött, az járt a fejében, hogy a jövődő feleségének mindenképpen fiatalabbnak kell lennie nála, hiszen sok gyereket akar. A legjobb lenne, ha a húszas évei közepén járna. És persze legyen nagyon csinos és szexi, tette hozzá gondolatban, miközben begombolta a fehér selyeminget. De azért ne legyen túl feltűnő jelenség, mert akkor nem lesz egy nyugodt pillanata sem az életben.

Éppen az utolsó gombnál tartott, mikor a szomszéd hálószobában megszólalt a kizárólag magáncélra használt mobilja, amelynek a számát csak Alex és Jeremy ismeri. Meg persze Cynthia. Sergiónak nagyon fontos volt a magánszférája érinthetlensége, úgyhogy évente legalább egyszer megváltoztatta a telefonszámát. Biztos valamelyik barátja akarja figyelmeztetni, hogy ne késsen el. Ezt már megszokta. Cynthia aligha lehet az, hiszen vele már több mint egy hónapja szakított.

Sergio a telefonjáért nyúlt, amely nem jelezte a hívó fél számát. Ez csak valami hacker lehet, gondolta bosszúsan.

– Ki az? – szólt bele barátságtalanul.

Pár másodpercnyi csend következett, majd egy vékonyka hangot hallott:

– Én... én vagyok az... Bella.

Sergio a megdöbbenéstől hosszú másodpercekig megszólalni sem tudott.

– Sergio? – kérdezte a lány a biztonság kedvéért. – Te vagy az?

– Igen, Bella, én vagyok az – felelte rekedten.

A szíve a torkában dobogott, és egyszerűen képtelen volt értelmesen gondolkodni. Bella hívja őt? A szépséges Bella, aki egykor a mostohatestvére volt, és aki annyi álmatlan éjszakát okozott

neki?

– Azt mondtad, bármikor felhívhatlak, ha segítségre van szükségem – mondta a lány kissé bizonytalanul. – Emlékszel? Miután elbúcsúztattuk az apádat, ideadtad a telefonszámodat.

– Igen, emlékszem.

Tényleg mondott neki valami ilyesmit.

– Jaj, bocsánat, most le kell tennem, majd visszahívlak! – mondta a lány váratlanul, és megszakította a beszélgetést.

Sergio dühösen a telefonjára meredt. A legszívesebben a falhoz vágta volna.

Tíz végtelennek tűnő percig a hálósobájában járkált fel-alá, mint egy ketrecbe zárt tigris, és azon gondolkodott, vajon miért van Bellának hirtelen segítségre szüksége. Tizenegy éve, a szülei válása óta ez volt az első alkalom, hogy kereste. A temetésre meg nyilván az apja miatt jött el, és nem azért, hogy a volt mostohafivérével találkozzon.

Haragudott, mert értékes percek teltek el, amíg várta, hogy Bella visszahívja. Márpedig ha sokáig járkál még itt, akkor el fog késni a barátaival megbeszélte találkozóról. Nyolcra foglaltak asztalt, indulnia kell, gondolta, és kezdte felhúzni a zokniját meg a cipőjét.

Nahát, ez a Bella! Egyszerűen nem tudott nem gondolni a hívására. Talán másképp lenne, ha a lány nem állna annyira reflektorfényben – és mondjuk még mindig valahol Ausztráliában élne. De a sors másképp akarta.

Nem sokkal azelőtt, hogy Dolores bejelentette az apjának, hogy el akar válni, Bella megnyerte az egyik ausztrál tévécsatorna tehetségkutató versenyét. Azóta a musicalproducerek kézzel a szívvel adják az új szupersztárt, mégpedig nemcsak Ausztráliában, hanem szerte a világon. Bella fellépett már a Broadway-n és természetesen Londonban is. Sergiónak néha az volt az érzése, hogy üldözi őt a lány bájos mosolya, hiszen mindenhol azt kellett néznie: a tévében, a buszon, az óriásplakátokon.

Sergio ezek után kifejezetten megtiltotta magának, hogy a színpadon is megnézze. Mert tudta, hogy akkor nem fogja tudni elfojtani azt a mindent elsöprő vágyat, amit Bella ébreszt benne. Ebben a pillanatban is küzdenie kellett a hirtelen feltámadt szenvedéllyel. Pont mint három évvel ezelőtt, mikor Jeremy elcipelte őt egy varietébe, ahol sztárvendégként Bella is fellépett. Az neki maga volt a kín szenvedés. Annál már csak az volt rosszabb, mikor utána a művészek számára rendezett partira is el kellett kísérnie Jeremyt. Persze mondhatott volna nemet, de végül győzött a kíváncsiság.

A parti már nagyban zajlott, mikor Bella legújabb hódolója karján belibbent a bálterembe. A jóképű francia színész nagy szoknyavadász hírében állt, de Sergio kénytelen volt megállapítani, hogy ő és Bella kifejezetten szép pár. A karcsú, törekeny, szőke hajú lány tökéletes ellentéte volt a sötét hajú franciának, aki talpig feketébe volt öltözve, míg Bella hófehér ruhát viselt. Az angyal és az ördög, ez volt akkor Sergio első gondolata.

Egész este messziről figyelte a lányt, és ahányszor a francia hozzáért, belemart a szívébe a féltékenység.

Hogy mit mondott Bellának, mikor az végül észrevette őt, már nem emlékezett pontosan, csak azt tudta, hogy nagyon kimért és udvarias beszélgetést folytattak. Végül is ő jó nevelésben részesült. Az apja mindig is adott a kulturált viselkedésre. Nyilván gratuláltam neki a fantasztikus szerepléséhez, gondolta önironikusan. De egy apró részletre azért pontosan emlékezett: arra, hogy közben olyan heves erekciója támadt, hogy félt, mások is észreveszik. A legszívesebben ott rögtön nekiesett volna Bellának. A vágy, ami elfogta, mikor ott állt közvetlenül mellette, szinte elviselhetetlen volt. Ilyet még életében nem érzett. Azóta is büszke volt magára az akkori önfegyelme miatt.

Úgyhogy végül szinte már örült, mikor a szeretője végül elcipelte Bella közeléből.

Otthon aztán szabad teret engedett a frusztrációjának. Csapkodott, és a fürdőszobaajtót püfölte, de olyan erővel, hogy eltört két ujjja. Végül beállt a hideg zuhany alá, és ott bőgött vagy fél órát.

A keze szerencsére néhány hét alatt meggyógyult, de ő megtanulta, hogy muszáj tennie valamit ez ellen a pusztító szenvedély ellen.

Először is elmondta a titkát Alexnek meg Jeremynek, és ez valamit segített. Nem mintha a tanácsaik nagyon eredetiek lettek volna.

– Többet kellene szexelned – állapította meg Alex.

– Verd ki őt a fejedből! – javasolta Jeremy. – Lehet, hogy nem is olyan jó az ágyban. Foglalkozz inkább más nőekkel, van belőlük elég!

Ezt az utóbbi tanácsot azért megfogadta. A következő hetekben több nővel feküdt le, mint máskor egy év alatt. Egyik egyéjszakás kaland követte a másikat. De persze mind szőke volt, kék szemű és tökéletes alakú.

Am egy idő után megcsömörlött ettől az egésztől, és akkor jött Cynthia. Ez a vonzó, elvált asszony, aki fantasztikus volt az ágyban, és jól viselte, hogy ő nem szereti.

Bella szinte már eszébe sem jutott. Csak akkor érzett némi elégtételt, mikor Alex elmesélte neki, hogy Bella kapcsolata a francia színésszel zátonyra futott. Aztán mikor később arról érkeztek hírek, hogy a lány újabban egy orosz olajmilliárdossal jár, megint rossz érzése támadt. Miért választ mindig ilyen gyanús alakokat? Hiszen volt már a szeretői közt drogos roksztártól szexmániás argentin pólójátékosig minden. Persze a bulvársajtó legnagyobb öröme, amely nagy élvezettel csámcsogott a musicalszínésznő szerelmi életén, és minden újabb hódításánál azt találgatta, vajon megtalálta-e végre a gyönyörű Bella az igazit.

Sergio szórakozottan bámulta a mobilját, amely azonban még mindig nem szólalt meg. Dühös volt magára, amiért ennyire aggódik Belláért, és alig várja már, hogy újra hallja a hangját.

De hát miért nem hívja vissza? Hiszen az előbb borzasztóan idegesnek tűnt. Csak nincs veszélyben? Miért tette le olyan hirtelen a telefont? Talán rajtakapta az új szeretője, hogy egy másik férfival beszél? És mi van, ha az új szeretője valami agresszív alak? Hiszen Bellánál sosem tudhatja az ember, kivel áll össze. Ha bajba kerül, arról kizárólag ő maga tehet. Mégis szörnyű volt elképzelni, hogy a lány esetleg olyan férfival van együtt, aki bántja.

A fene egye meg! – káromkodott magában. Mi köze neki ehhez? Hiszen nem felelős Belláért. Mióta az apja elvált Bella anyjától, azóta a lány még csak nem is a mostohatestvére. Szerencsére. Mégis aggódott érte. Azért adta meg neki a privát mobilszámát, mikor találkoztak az apja temetésén. Istenem, milyen kimerültnek látszott! Egyszerűen természetesnek érezte, hogy felajánlja neki a segítségét. Hiszen Bella nem tehet róla, hogy az anyja csak azért ment hozzá az ő apjához, hogy finanszírozni tudja a lánya tanulmányait. És mihelyt Bellából musicalsztár lett, el is vált tőle, amivel összetörte az apja szívét.

Csak hetekkel később, mikor enyhült kissé a gyász, amit szeretett apjáért érzett, bánta meg, hogy megadta a lánynak a telefonszámát. Istenem, milyen ostoba volt! Hát nem az lett volna a cél, hogy örökre elfelejtse? És tessék, most, hogy felhívta, máris egyfolytában körülötte forognak a gondolatai.

Sergio idegesen felsóhajtott, a zsebébe süllyesztette a mobilját, és elhagyta a Canary Wharfon levő luxuslakását. Szerette a londoni lakóhelyét, mert a házban volt egy nagy úszómedence meg egy fitnesscentrum is, ahol kedvére edzhetett. Az elegáns étterem, ahol a barátjaival találkozni fog, szintén ott volt az épületben.

Ekkor megint megszólalt a mobilja. Ez csak Bella lehet! Gyorsan kivette a zsebéből a telefont, és anélkül, hogy ránézett volna a kijelzőre, megnyomta a gombot.

– Szia, haver, késni fogunk!

Alex.

– És mégis miért? – rivallt rá a barátjára. – Direkt azért költöztem a Canary Wharfra, mert ide jó a közlekedés.

– Mi mégis dugóban ülünk. Meg hát Jeremy kicsit soká készülődött. – Alex elnevette magát. – Lazíts, cimbora! Igyál addig valamit. Negyedóra, és ott vagyunk.

– Hát jó.

Alexnek feltűnt Sergio rezignált hangja.

– Valami baj van?

– Nincs semmi. Csak fáradt vagyok.

– Nem csoda. Izgalmas napunk volt. És ahogy a tárgyalást vezetted, Sergio... minden elismerésem. Megérdemelsz egy dupla whiskyt. Mindjárt ott vagyunk.

Öt perccel azután, hogy letette a telefont, Bella még mindig úgy remegett, mint a nyárfalevél. Szabályos pánikrohamot kapott. Ilyesmirel eddig csak a kolléganőjétől hallott, akire ez fellépések előtt szokott rátörni.

Az ő esetében azonban valószínűleg a lelkiismeret-furdalásával függ össze a dolog. Szörnyen szégyellte magát, amiért az anyja annak idején olyan rosszul bánt Sergio apjával. Tulajdonképpen nincs jogom hozzá, hogy tőle kérjek segítséget, gondolta. Szívesen emlékezett vissza nála öt évvel idősebb mostohafivérére, aki mindig türelmesen meghallgatta a problémáit, és soha nem szólt rá, amikor gyakorolt. Sergio nemcsak okos volt, hanem kifejezetten sportos is, így ha ő tanulás közben egy kis szünetet akart tartani, akkor szívesen kosárlabdázott vele egyet az udvaron. Nagyon hiányzott neki Sergio, mikor az apja Rómába küldte őt tanulni, hogy tökéletesítse az olasz nyelvtudását.

Akkoriban Bella tizenhárom éves volt. A következő években alig látta a mostohafivérét. Sergio csak húsvétkor és karácsonykor ment haza pár napra Sydney-be, a nyár egy részét pedig az egész család Sergio apjának a Comói-tó partján levő villájában töltötte.

Bella imádta ezeket a nyaralásokat, mindig nagyokat úsztak Sergióval a tóban, jókat csónakáztak, és sokat nevettek. Ám az utolsó nyáron már alig látta a mostohatestvérét, aki akkor éppen az érettségire tanult. A következő évben pedig Dolores és Alberto már külön éltek, Sergio Oxfordba ment egyetemre, ő maga meg már készült a musical-énekesnői karrierjére. A bizalmas viszony közte és Sergio közt megszűnt. Eleinte hiányzott neki a mostohabátyja, ám később már neki magának sem volt ideje semmire, mert rengeteget dolgozott, hiszen egyre többet állt színpadon. Egy idő után aztán el is felejtette Sergiót.

Egyszer aztán még találkoztak, mikor Londonban egy koncert után az ügynökség partit rendezett, amelyen váratlanul Sergio is megjelent. Először meg sem ismerte egykori mostohabátyját, aki az évek során hihetetlenül vonzó és jóképű férfivá érett. Csak a kifejező, sötét szeme volt a régi. Ám hozzá egyáltalán nem volt kedves, ami nagyon rosszul esett neki. Arra gondolt, hogy úgy látszik, Sergio is rá haragszik az anyja viselkedése miatt.

Az apja temetésén viszont Sergio annyira összetörtnek tűnt, hogy ő elsírta magát, annyira megsajnálta. Még szerencse, hogy napszemüveg volt rajta, így mások ezt nem vehették észre.

Bűntudata volt, amiért nem kereste meg Albertót és Sergiót mindjárt a válás után, hogy bocsánatot kérjen tőlük Dolores viselkedése miatt. Ám a meredeken felfelé ívelő karrierje és hírneve ezt akkor már nem tették lehetővé. Egyszerűen nem volt ideje semmire. Az egyetlen mentsége az lehet, hogy akkoriban még csak tizennyolc éves volt.

A temetés után Sergio megadta neki a privát telefonszámát.

– Bármikor hívhatsz, ha segítségre van szükséged – mondta, ő pedig hálásan megköszönte a kedvességét.

A férfi nagyvonalú gesztusa meghatotta. Gyorsan eltette a számot, elbúcsúzott tőle, és már ment is, nehogy észrevegye a könnyeit.

És most megint közel állt hozzá, hogy elsírja magát. Talán a krónikus kialvatlanság teszi?

Nem, ez így nem mehet tovább, gondolta. Ki kell szállnia ebből a mókuserékből. Meg kell szabadulnia azoktól, akik állítólag a javát akarják, holott valójában csak kihasználják, hogy degeszre keressék magukat.

Az elmúlt években óriásira duzzadt körülötte a tanácsadók hada. Folyton ott nyüzsögtek, egy percre sem hagyták magára. És az anyja is egyfolytában a sarkában volt. Magánéletről már nem is álmodhatott.

Ennek véget kell vetni, gondolta Bella. Mégpedig azonnal.

Újra elővette a telefonját, vett egy nagy levegőt, és megnyomta rajta a hívásismétlés gombot.

2. FEJEZET

Sergio az étterem legjobb asztalánál ült, az ablakon keresztül a Temzét bámulta, és elgondolkodva kortyolgatta a whiskyjét, mikor újra megszólalt a mobilja.

Ijedten összerezett, azonban mégis megkockáztatott egy pillantást a kijelzőre. A hívószám ismeretlen. Bella! Sergio megkönnyebbülten fellélegzett. Titokban már készített egy B tervet arra az esetre, ha Bella nem jelentkezne újra, de így talán nem lesz szüksége rá, hogy magánetektívet fogadjon a felkutatására.

Erősen megmarkolta a telefont, és a füléhez emelte.

– Szia, Bella!

Maga is meglepődött, milyen nyugodt és higgadt a hangja. Senki meg nem mondta volna, hogy az izgatottságtól a torkában dobog a szíve.

– Honnan tudad, hogy én vagyok? – kérdezte Bella csodálkozva.

– Titkosítottad a számod. Ilyet más nem tesz, aki a magántelefonomon keres – felelte a férfi.

– Vagy úgy.

– Elárulod, miért szakítottad meg az előbb olyan hirtelen a beszélgetésünket?

– Ne haragudj! Anya hirtelen megjelent az ajtóban, és én nem szerettem volna, ha rájön, kivel beszélek.

Sergio szeme elkerekedett a csodálkozástól.

– Ezek szerint az anyáddal laksz?

– Te jó ég, dehogya! Egyedül élek New Yorkban a saját lakásomban. Csak most éppen Sydneyben vagyok, mert eljöttem, hogy egy kicsit kikapcsolódjak, de ez sajnos nem jött össze – nevetett keserűen. – De mondd csak, van neked egyáltalán időd beszélgetni velem? – kérdezte nyugtalanul, mivel a háttérből hangokat hallott.

– Persze hogy van. Egy étteremben ülök, és a barátaimat várom. Akik szokás szerint késnek. Nem csoda a londoni forgalomban.

– New York se jobb. Ezek szerint te még mindig Londonban élsz?

– Igen, vettem itt magamnak egy lakást – mesélte Sergio, miközben azon gondolkozott, vajon miért kíváncsi erre Bella.

És persze azon is eltöprengett, vajon nem foglalkozik-e egy kicsit túl sokat a lány hogylétével. Nos, ha így van, az minden bizonnyal hamarosan kiderül.

– Mit tehetek érted? – szegezte neki végre a legfontosabb kérdést.

Bella válasz helyett azonban kérdéssel felelt:

– Mondd csak, Sergio, megvan még a Comói-tó partján levő villád? Ugye nem adtad el az apád halála után?

– Nem, persze hogy nem! Az a villa generációk óta a családom tulajdonában van. Miért kérzed?

– Mert... mert nekem... muszáj lenne innen elmennem egy időre. Nyugalomra van szükségem. Bármi jó, ahol nem ismer senki. Abban reménykedtem, hogy talán hajlandó vagy kiadni nekem a villát két-három hétre vagy akár egy egész hónapra is.

– Értem.

Sergio alig tudta leplezni a csalódottságát. Miért pont az ő villájára van szüksége? A Comói-tó partján nyáron számtalan villát kínálnak kiadásra. Legszívesebben rövid úton visszautasította volna Bella kérését. Másrészt azonban még mindig heves érzelmeket táplált a lány iránt, és alig várta már, hogy újra láthassa.

– És mikor szeretnél Olaszországba jönni? – érdeklődött közömböséget mímelve.

– Amint lehet. Most még Sydneyben vagyok, de legszívesebben már a következő járással indulnék.

Az anyjánál lakik, gondolta Sergio keserűen. Abban a házban, amit még az ő apja vásárolt a

pénzéhes Doloresnek végkielégítésként.

– De az anyád nem jön veled, ugye? – kérdezte gyorsan.

– Jaj, dehogy! Egyedül jövök.

Egyedül? – lepődött meg Sergio. Ő ugyanis azt feltételezte, hogy Bella mostanában mindenhova az új fiújával jár. De nem, egyedül jön! Ez nagyon jó hír, ami természetesen mindent megváltoztat. Egész évben nem kereste a lányt, pedig bolondul érte. Hiszen Dolores és Alberto válása óta ők már nem mostohatestvérek többé. Vagyis akár meg is próbálhatta volna elcsábítani, de eddig mégsem tette. Vajon miért?

Valószínűleg a büszkesége nem engedte. Mégiscsak olasz vér folyik az ereiben. Egy visszautasítást Bellától nem tudott volna elviselni. Egyébként sem az a fajta férfi, aki fut a nők után. Főleg nem annak a pénzéhes nőszemélynek a lánya után, aki az édesapja szívét összetörte. Ezt árulásnak érezte volna. „Az alma nem esik messze a fájától.” Ennek a közmondásnak az igazsága sokszor bebizonyosodott már, és arra intette Sergiót, hogy óvatos legyen Dolores lányával. Hiszen lehet, hogy Bella is képes megjátszani a szerelmet, ahogy az anyja tette az apjával. Milliárdosként az embernek amúgy vigyáznia kell a nőekkel.

De tulajdonképpen értelmetlen most ezen merengenie, hiszen Bella egyelőre csak egy szívességet kért tőle.

– Sajnálom. – Kifejezetten élvezte, hogy megtagadhatja a lány kérését. – Jelenleg nem tudom kiadni neked a villát, mert a júliust én magam terveztem ott tölteni.

– Ó! – sóhajtott a lány nyilvánvalóan szörnyen csalódottan.

– Persze ha nem bánod, hogy én is ott vagyok, akkor nyugodtan lakhatsz nálam – tette hozzá Sergio nagyvonalúan.

– Csak te leszel a villában? – kérdezett vissza Bella a biztonság kedvéért.

– Igen. Meg természetesen Maria.

– Arra a Mariára gondolsz, aki régen házvezetőnőként és szakácsnőként dolgozott nálatok?

– Pontosan. De ő már nem a villában lakik, hanem a férjével, Carlóval a közös lakásukban. Carlo gondozza a kertet, és nyáron ő tisztítja a medencét. Apám halála óta csak ritkán használjuk a villát.

– Kimondhatatlanul sajnálom, hogy elvesztetted az édesapádat – mondta Bella szomorúan.

Sergio összeszorította a fogát. Nem kért a lány sajnálatából. Ahogy felnézett, és meglátta Alexet meg Jeremyt közeledni, gyorsan döntött.

– Be kell fejeznem, Bella, megérkeztek a barátaim. Elmentem a mobilszámodat, és később visszahívlak, hogy egyeztessük, mikor érkezel. – Gyors pillantást vetett a karórájára. Sydney-ben még kora reggel van. A hívás elodázásával nyerhet egy kis időt. – Az lesz a legjobb, ha először is megveszed magadnak a repülőjegyet Milánóba, aztán meg összepakolod a holmidat. Ja, és még egy dolog! Anyádnak ne mondd meg, légy szíves, hova repülsz! Az lenne a legjobb, ha senki nem tudna róla, hol nyaralsz. Mert ha a paparazzók megneszelik, hogy a híres Bella a Comói-tó partján nyaral az új szeretőjével, akkor megjelennek a helikoptereikkel, és egyfolytában fényképezni fognak.

– Tessék? – Bella először azt hitte, rosszul hall. Aztán szomorún felnevetett. – Persze, igazad van, senkinek nem szólok egy szót sem – ígérte. – A sajtó ugyanis folyton megpróbál hírbe hozni mindenkivel. Jaj, Sergio, el sem tudod képzelni, milyen hálás vagyok! Már azt...

– Most már tényleg be kell fejeznem, Bella. Majd hívlak – vetett véget a beszélgetésüknek Sergio, majd a nadrágzsebébe csúsztotta a mobilját.

A következő pillanatban már le is huppant mellé Alex és Jeremy.

– *Ciao*, csakhogy ideértetek! – üdvözölte a barátait könnyedén.

Szerencsére megtanulta leplezni az érzéseit, pedig most igazán fel volt dobva. Még mindig nem akarta elhinni, hogy Bellával fogja megosztani a villáját – aki így a lekötöztettség lesz.

Persze a világ minden kincséért sem élne vissza ezzel, ahogy a bosszúvágy sem jellemző rá. Ami harag volt benne, az mostanra különben is elpárolgott. De azért ő mégiscsak egy vérbeli olasz férfi...

– Ne haragudj a késésért! – szabadkozott Alex.

Farmer és világoskék ing? Sergio csodálkozva mustrálta barátját. Nem valami ünnepélyes

öltözet. Bezzeg Jeremy háromrészes szürke öltönyt viselt, lila inggel és orgonaszínű nyakkendővel.

– Csak nem egy holnap esti randiról egyeztetted éppen? – kérdezte Jeremy kíváncsian.

– Gondolom valami egyéjszakás kaland – találgatott Alex is.

– Már nagyon rád fér – vigyorgott Jeremy. – De persze az a minimum, hogy az ember meghívja a lányt vacsorázni, mielőtt ágyba bújik vele – fűzte hozzá. – És ki a szerencsés?

– Semmi közöd hozzá! – morogta Sergio, mivel úgy döntött, Bella hívásáról nem beszél senkinek. Alex és Jeremy még a végén megpróbálnák lebeszélni a tervéről. Itt az idő másra terelni a szót.

– Farkaséhes vagyok – mondta. – Rendelünk végre?

Szerencsére ebben az étteremben nem kellett sokat várni az ételre. De a pezsgőt még gyorsabban kihozták, és a pincér mindjárt töltött is a három jóbarátnak, és hozott hozzá egy kis kenyeret.

Sergio azonban nem tudta igazán élvezni az együttlétet a cimboráival, mivel a gondolatai egész este Bella körül forogtak. Azon törte a fejét, hogy tudná elcsábítani őt. Eddig ezzel soha nem volt gondja, hiszen nemigen találkozott olyan nővel, aki ellen tudott volna állni az olasz temperamentumának. Bellával azonban nehezebb dolga lesz. Bár talán segít, ha megemlíti, hogy időközben milliárdos lett. A Bella-féle nőknek a pénzből soha nem elég. De azért persze jobban örülne, ha enélkül is hajlandó lenne lefeküdni vele.

Hogyan csábítsa el őt? Végig ez a gondolat foglalkoztatta az előétel alatt. Hiszen nyilvánvaló, hogy a lány a rossz fiúkat szereti. Márpedig ebbe a sémába ő sehogy sem illik bele. Ám mire a desszert megérkezett, támadt egy ötlete. Nem lenne szórakoztató mégiscsak eljátszani a gátlástalan szívtiprót? Mert tényleg bármit megtenne, hogy az ágyába csábítsa azt a lányt. Legalább egyetlenegyszer. Bár... egy alkalom aligha csillapítaná a vágyat, ami évek óta kínozza, és ami már attól fellángol, ha csak rágondol Bellára. Egy hónap intenzív szex azonban biztos elég lenne. Szex minden változatban. Utána meg hazaküldi őt az igazi rossz fiúkhoz, magának pedig keres egy rendes olasz lányt, akit feleségül vehet.

Ez igazán jó terv, gondolta elégedetten, miután az utolsó cseppjét is kikanalazta egy pompás karamellkrémnek.

– Nagyon szótlan vagy ma este, Sergio – állapította meg Jeremy, miután kihozták a kávé. – Tudom, hogy máskor is mi beszélünk többet, de legalább hébe-hóba te is hozzászólsz. Mi a baj? Összevesztél valami nővel?

Sergio kis híján hangosan felnevetett. Összeveszni egy nővel? Persze Jeremynek fogalma sincs arról, mit váltott ki belőle egykori mostohahúga hívása. De legalább van már egy tervem, gondolta, és ettől máris jobban érezte magát. Most már csak meg kell valósítania, és utána soha többé nem fogja kínozni a vágy Bella után.

Sergio a barátaira nézett. Nos, talán eljött az idő, hogy őket is beavassa a jövővel kapcsolatos terveibe.

– Nos, a gyengébb nemnek valóban van némi köze a pillanatnyi hangulatomhoz – közölte talányosan.

– Hú, ez elég baljóslatúan hangzik – vélte Alex.

– Pedig nem az. Csupán arról van szó, hogy eldöntöttem, megházasodom.

Alexnek láthatólag a torkán akadt a szó, Jeremy viszont mindentudóan elmosolyodott.

– Valami ilyesmit gyanítottam – mondta.

– Én viszont álomban sem gondoltam volna, hogy ezt forgatod a fejedben. – Alex komoran méregette a barátját. – Hiszen még apád halála után is azt mondtad, hogy soha nem nősülsz meg.

– Én már csak ilyen vagyok – nevetett Sergio önironikusan. – Hol ezt mondom, hol azt. Szegény apám halott, mi most adtuk el a cégünket, én meg szeretnék végre nyugodtan élni. – Azt nem tette hozzá, hogy de csak miután kihancúrozta magát Bellával. – És gyerekeket is szeretnék – tette hozzá nagy komolyan.

– Hát, ezt megértem.

– És ki a szerencsés? – érdeklődött Jeremy.

– Egyelőre fogalmam sincs – nevetett Sergio. – Még én sem ismerem őt, de feltétlenül olasz lány lesz, lehetőleg Milánó környékéről. Ugyanis ott fogok dolgozni.